Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 241 567 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. JESPERS**
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 juli 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 228 173 van 29 oktober 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker had ingediend tegen de beslissing van 12 juli 2019.
Op 12 juli 2019 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 228 174 van 29 oktober 2019 verwerpt de Raad tevens het tegen deze beslissing ingediende beroep.

Op 10 februari 2020 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de huidige bestreden beslissing die per aangetekend schrijven op 1 april 2020 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.02.2020 bij onze diensten werd ingediend door:

I., Y. (…) (RR: xxx)
Geboren te T. (…) op (…).1966
Nationaliteit: Marokko
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.05.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.02.2020 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 28.02.2020 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.
Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan I., Y. te willen overhandigen.
(…)"

Op 2 maart 2020 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 247 458.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep
3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9*ter,* § 1 en § 3, 5° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk.*

Artikel 9ter -§ 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06. 02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02. 05.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.02.2020 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 28.02.2020 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06. 02. 2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Eerste onderdeel,

In eerste instantie wordt opgemerkt dat het begrip 'elementen ter ondersteuning van de aanvraag machtiging tot verblijf' van artikel 9 ter § 3, 5° vreemdelingenwet dat dient gehanteerd te worden bij de vraag of ze reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag, niet kan gereduceerd worden tot louter 'medische' elementen. Dit staat zo niet in de wet, en dit artikel betreft niet de rol van de arts-adviseur, maar wel het beoordelingscriterium door verwerende partij zelf voor de nieuwe aanvraag.

Het begrip 'elementen ter ondersteuning' is ruimer dan 'medische' elementen ter ondersteuning, maar betreft ook de omvang van de ernst en van het aantal ziekten, de evoluties van de ziekten, de realiteit van de (al of niet bestaande of toegankelijke) medische zorg in het land van herkomst met betrekking tot de specifieke ziekten. Verzoeker had in dat kader diverse elementen ontwikkeld in de aanvraag van 10.2.2020 vergeleken bij de aanvraag van 2.5.2019.

De bestreden beslissing door zich uitsluitend te steunen op het advies van de arts-adviseur dat enkel adviseert op grond van 'medische' elementen, schendt vermeld begrip 'elementen ter ondersteuning van de aanvraag'. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Het verslag van de arts-adviseur adviseert enkel over de ziekten op zichzelf. De arts-adviseur gaat er volledig aan voorbij dat deze ziekten tussen mei 2019 (vroegere aanvraag) en februari 2020 (huidige aanvraag) geëvolueerd zijn in negatieve zin. Dit was duidelijk aangeduid in de aanvraag van februari 2020.

Verzoeker had gesteld:

c. Nieuwe elementen

Verzoeker heeft eerder verschillende aanvragen tot medische regularisatie ingediend. De laatste aanvraag werd ingediend op 2 mei 2019 en werd uiteindelijk negatief afgesloten. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste tot ontvankelijkheid doch ongegrondheid.

Als nieuw medisch element wordt gewezen op de prognose van degeneratieve evolutie en toenemende pijn. Ook dient verzoeker bijkomende medicaties te nemen, die bij de vroegere aanvraag nog niet waren voorgeschreven.

Verzoeker voegt in deze aanvraag ook nieuwe informatie toe waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorg voor hem niet toegankelijk zal zijn in zijn land van herkomst. Deze informatie wordt verder toegelicht.

Verzoeker wijst er uitdrukkelijk op dat hij met dit verzoek nieuwe elementen aanhaalt die niet in de vroegere aanvragen werden geformuleerd, minstens niet met de ondersteuning van bronnen en gegevens die thans zijn opgenomen. Zij werden bij de vroegere aanvragen niet aangehaald en ook niet als dusdanig beoordeeld.

Verzoeker wijst er ook op dat artikel 9ter vreemdelingenwet het begrip 'nieuwe elementen' hanteert en niet het begrip 'nieuwe ziekte of aandoening'. Er moet bijgevolg bij de beoordeling rekening worden gehouden met alle nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt.

De ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn vervuld.

Bij lezing van het advies van de arts-adviseur is het duidelijk dat deze met de hoger ingeroepen gegevens geen rekening heeft gehouden.

Zijn besluit dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 2.5.2019, is onjuist.

Het loutere gegeven dat de aandoening, met name ernstige lumbalgie, dezelfde is, houdt op zich niet in dat de 'gezondheidstoestand' ongewijzigd is. Eenzelfde ziekte kan evolueren, er kan nieuwe medicatie voorgeschreven worden, en kan nieuwe opvolging noodzakelijk zijn: dit is in casu het geval.

Verzoeker had uitdrukkelijk gewezen op de prognose van degeneratieve evolutie en toenemende pijn, en de noodzaak om bijkomende medicaties te nemen, die bij de vroegere aanvraag nog niet waren voorgeschreven.

De bestreden beslissing, met verwijzing naar het advies van de arts-adviseur, gaat voorbij aan deze ingeroepen elementen; zij worden niet beantwoord; de bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom vermeld nieuw medisch element dat door verzoeker was ingeroepen, niet te weerhouden was. Noch de arts-adviseur, noch de beslissing zelf geven op dit punt een motief.

De arts-adviseur en de bestreden beslissing miskennen volledig deze nochtans cruciale gegevens. De beslissing schendt de motiveringsverplichting, en, al of niet in samenlezing, artikel 9ter, §3 5° vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar:

-RvV arrest n° 230 362 van 17 december 2019 waarbij de beslissing op basis van artikel 9ter, §3 5° vernietigd werd omdat in het advies van de arts-adviseur geen rekening werd gehouden met de 'nieuwe ontwikkelingen' van de ziekte.

-RvV arrest n° 176 684 van 20 oktober 2016 waarbij de beslissing op basis van artikel 9ter, §3 5° vernietigd werd met als motief:

"Een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin die, na vergelijking van de medische documenten, stelt dat het gaat om "exact dezelfde aandoeningen'' kan derhalve niet dienen in het licht van de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, omdat dit standpunt uitgaat van een té enge interpretatie van het begrip "nieuwe elementen"."

Deze arresten bevestigen de stelling van verzoeker.

Tweede onderdeel,

De eerdere aanvraag van 2.5.2019 werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Deze ongegrondverklaring was gesteund op het advies van de arts-adviseur dat de zorgen in het land van herkomst (Marokko) beschikbaar en toegankelijk waren (zie stuk beslissing 12.7.2019 en advies arts-adviseur Dr. B. (…) dd. 11.7.2019.

Zelfs zo aanvaard zou worden dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is, quod non, en om reden dat de eerdere aanvraag wel ontvankelijk maar niet gegrond werd verklaard omdat de zorgen in Marokko beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, diende in de hier betwiste beslissing, alleszins te worden ingegaan op en gemotiveerd te worden over de nieuwe elementen en gegevens die verzoeker had aangebracht in zijn nieuwe aanvraag met betrekking tot de (niet)beschikbaarheid en de (niet)toegankelijkheid van de zorgen in Marokko.

Verzoeker heeft in de aanvraag van 10.2.2020 uitdrukkelijk gewezen op dit nieuwe element:

Verzoeker voegt in deze aanvraag ook nieuwe informatie toe waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorg voor hem niet toegankelijk zal zijn in zijn land van herkomst. Deze informatie wordt verder toegelicht.

Verzoeker wijst er uitdrukkelijk op dat hij met dit verzoek nieuwe elementen aanhaalt die niet in de vroegere aanvragen werden geformuleerd, minstens niet met de ondersteuning van bronnen en gegevens die thans zijn opgenomen. Zij werden bij de vroegere aanvragen niet aangehaald en ook niet als dusdanig beoordeeld.

Verzoeker heeft deze nieuwe elementen wat betreft de (niet)toegankelijkheid gestaafd met diverse nieuwe en recente bronnen, die niet waren opgenomen in de eerdere aanvraag.

Het moet benadrukt dat verzoeker zeer recente bronnen heeft aangehaald.

Zo heeft verzoeker met uitgebreide toelichting in zijn aanvraag en om de actuele toestand van toegankelijkheid in Marokko te staven, verwezen naar:

-Stratégie de coopération OMS-Maroc 2017-2021 van de WHO (Wereld Gezondheidsorganisatie) ;

-een verklaring dd. 17.12.2019 van het Syndicat des Pharmaciens de Marrakech;

Noch de arts-adviseur, en bij uitbreiding noch de bestreden beslissing, gaan op enige wijze in op dit nieuw element van toegankelijkheid van de zorgen.

Het advies van de arts-adviseur, minstens de bestreden beslissing hadden op dit punt én een beslissing moeten nemen (dat dit nieuw element van niet-beschikbaarheid wordt afgewezen) én een motivering (waarom het nieuw element van niet-beschikbaarheid niet weerhouden werd) moeten opnemen.

Het begrip 'elementen ter ondersteuning van de aanvraag' van artikel 9ter §3 5° vreemdelingenwet, is niet beperkt tot de loutere medische aandoening, maar betreft alle aspecten die verbonden zijn aan de beoordeling of een ziekte beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, waarbij uitdrukkelijk is vermeld 'reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of verblijf'.

Dit is in casu des te meer het geval waar de in de eerste beslissing aanvaard werd dat het ging om een ziekte met een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, maar dat een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk was.

Wanneer dan toch op de eerdere beslissing wordt gesteund dient dit in al zijn onderdelen en aspecten te geschieden, dus met inbegrip van de beoordeling van nieuwe elementen in het kader van de al of niet mogelijke adequate behandeling.

De bestreden beslissing doet dit niet. Zij schendt op die wijze de motiveringsplicht én, al of niet in samenlezing, artikel 9 ter, §1 alinea 1 en artikel 9ter, §3, 5° vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar RvV arrest n° 226 925 van 30 september 2019. Het betrof ook een discussie op basis van artikel 9ter §3 5° vreemdelingenwet. In dit arrest werd de beslissing vernietigd met volgende overwegingen:

"Zelfs los van de gebreken met betrekking tot de diagnose, symptonen en verslechterin van de psychologische situatie, moet de Raad samen met verzoekende partijen vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt heeft tot een verwijzing naar de (volgens hem) ongewijzigde gezondheidstoestand, zonder dat hij echter een analyse heeft gemaakt van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo.

Gelet op het bovenstaande moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies van 12 maart 2019 op meerdere vlakken onzorgvuldig heeft gehandeld, minstens dat hij over meerdere elementen geen motivering in zijn medisch advies heeft opgenomen. Bijgevolg ligt een schending voor van de zorgvuldigheidsplicht, minstens de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° juncto artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. ..."

In dezelfde zin: RvV arrest n° 227 601 van 17 oktober 2019, waar beslissing artikel 9ter §3 5° werd vernietigd omdat de ambtenaar-geneesheer zich had beperkt tot advies beoordeling gezondheidstoestand in strikte zin en niet de toegankelijkheid/beschikbaarheid onderzocht had.

De bestreden beslissing schendt eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel, dat in casu inhoudt dat alle ingeroepen onderdelen zorgvuldig onderzocht worden.

Derde onderdeel,

Verzoeker wijst er nog op dat de bestreden beslissing zelf een beoordeling dient te maken en het niet louter kan volstaan met te verwijzen naar de (betwiste) bevindingen van de arts-adviseur.

De bestreden beslissing doet dit wel; zij neemt in feite het advies gewoon over.

De beslissing dient ook te motiveren over alle onderdelen die in de aanvraag zelf werden ontwikkeld, en die én ingaan tegen het advies van de arts-adviseur én ook veel ruimer zijn dan deze waarop de arts-adviseur zijn oordeel heeft geveld.

Zo wordt er niets gemotiveerd over de door verzoeker in de aanvraag opgeworpen nieuwe noodzakelijke medicaties, en evenmin over wat in dat kader is gesteld over de onmogelijkheid (met verwijzing naar bronnen) om deze in het land van herkomst te krijgen.

Verzoeker verwijst ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24.04.2014, nr. 121.375:
De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst, betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248;RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (...)
De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 19 september 2013 niet volstaan opdat de verzoekster zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift - waarin met name wordt gewezen op een psychotische aandoening die een medicamenteuze behandeling vereist en waarbij bij stopzetting van de behandeling

er een verdere psychotische ontwikkeling met een toename van opstoten kan zijn - niet worden aanvaard (cfr. RvS 18 september 2013, nr. 224.723)".

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 123 437 van 30 april 2014 waarin wordt gesteld:

3.2. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van een advies dat werd verstrekt dor een door verweerder aangestelde ambtenaar- geneesheer. Uit het advies blijkt dat deze arts bij de beoordeling van de door verzoeker aangevoerde medische problematiek louter heeft vastgesteld dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor diens leven en dat er evenmin kan worden gesteld dat verzoekers gezondheidstoestand kritiek is of dat hij lijdt aan een ziekte in een vergevorderd stadium. Betrokken arts heeft voorts in zijn advies de inhoud van twee arresten van de Raad incorrect weergegeven en op algemene wijze gesteld dat aangezien verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit automatisch met zekerheid kan worden gesteld dat hij ook niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er voor de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen adequate behandeling zou bestaan in zijn land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve uit het oog verloren dat het gegeven dat een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit niet noodzakelijk impliceert dat deze vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling voor de aangevoerde medische problematiek. Het feit dat in welbepaalde situaties kan worden geoordeeld dat, omwille van het feit dat een aandoening weinig ernstig is, een ziekte strikt genomen geen behandeling vereist of om andere redenen, een gezondheidsprobleem - ook wanneer er geen adequate behandeling voor beschikbaar of toegankelijk is in een bepaald land - geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, laat niet toe te concluderen dat dit steeds zo is. Het komt de ambtenaar-geneesheer toe deze mogelijkheid te onderzoeken en in het raam van zijn medische evaluatie te duiden op welke specifieke gronden hij. rekening houdende met de gegevens die eigen zijn aan het individuele geval waarover hij dient te oordelen, meent dat het ontbreken van een adequate behandeling voor een aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Het staat niet ter discussie dat de ambtenaar-geneesheer deze analyse niet heeft doorgevoerd. Uit het advies van de betrokken arts blijkt immers duidelijk dat hij op basis van een ongenuanceerd aanvoeren van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het foutief citeren uit twee arresten van de Raad meende niet te moeten overgaan tot een effectieve toetsing aan één van de in artikel 9ter,§ 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen criteria om te bepalen of een vreemdeling in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, die slechts verwijst naar een advies dat niet op zorgvuldige wijze tot stand kwam en waarbij geen volledige toetsing werd doorgevoerd aan de door de nationale wetgever bepaalde criteria, de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.
Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

De bestreden beslissing is derhalve een schending van art. 9ter §1 alinea 1 en § 3 5° vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM en van de zorgvuldigheidsverplichting."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"*In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter §1 en § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.*

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich ten onrechte beperkt tot de vraag of er nieuwe medische elementen werden aangebracht. Er zou ook rekening moeten gehouden worden met bijvoorbeeld gewijzigde omstandigheden voor wat betreft de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen in het herkomstland. Daarnaast stelt verzoeker dat er ook bijkomende, nieuwe medische elementen werden aangehaald, m.n. bijkomende medicatie en degeneratieve evolutie van de ziekte en toenemende pijn.

In een tweede middel wordt de schending aangehaald van artikel 41 EU-Handvest, van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 Vw., van artikel 9ter Vw. in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en met geneeskundige plichtenleer inzonderheid de artikelen 119, 123, 124 en 126.

Verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer met de behandelende arts contact had moeten opnemen. De ambtenaar-geneesheer zou zich zonder bijstand niet kunnen uitspreken over attesten van specialist-artsen.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op grond van artikel 9ter - §3, 5° Vw.:

In de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 10.02.2020 reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag ex. artikel 9ter Vw. van 02.05.2019 die op 2.07.2019 ongegrond werd bevonden.

Verzoekende partij uit weliswaar kritiek op de stelling dat in de respectievelijke aanvragen dezelfde elementen aan bod zouden komen, maar desalniettemin kan er alleen maar vastgesteld worden dat, wat betreft de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in het herkomstland, verzoeker in zijn laatste aanvraag verwijst naar dezelfde publicaties als in zijn vorige aanvraag, met uitzondering van het rapport OMS 'Stratégie de coopération OMS-Maroc 2017-2021'. Dit laatste rapport betreft een publicatie van 2016 – dus zelfs van vóór de vorige aanvraag van verzoeker en vóór de resultaten uit de MED-Coi databank die in het kader van de vorige aanvraag werden geraadpleegd. Verzoeker kan dus niet stellen dat deze publicatie enige impact kan hebben op de 'laatste' resultaten van de MED-Coi databank. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de medische zorgen in Marokko niet meer beschikbaar of toegankelijk zouden zijn en dat de bevindingen uit de vorige beslissing niet langer accuraat zouden zijn.

Verzoeker kan evenmin betwisten dat hij reeds bij zijn vorige aanvraag had aangehaald dat de medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit element een nieuw gegeven zou zijn dat niet aangehaald werd bij de vorige aanvraag en waarover nog niet geoordeeld werd in de vorige beslissing.

Waar verzoeker stelt dat de pijn is toegenomen sedert de vorige aanvraag en dat de ziekte verergerd zou zijn, wenst verwerende partij te verwijzen naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat (zelfs) een verergering van hetzelfde ziektebeeld – en dus laat staan een herval – geen nieuw element is in de zin van artikel 9ter Vw.:

° R.v.V. nr. 186203 van 28/04/2017

Met hun kritiek en met de bevestiging dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen maar dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij verergerd is, tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in casu sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag van 30 maart 2016 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onterecht onontvankelijk werd verklaard

° R.v.V. nr. 185 883 van 26 april 2017

Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij naar aanleiding van haar actuele aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een nieuw stuk voorlegde aan de hand waarvan zij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling voor hiv-patiënten betwistte. Daaruit blijkt aldus dat het inderdaad ging om eenzelfde aandoening. De arts-attaché kon ook in redelijkheid verwijzen naar het feit dat op 14 januari 2014 reeds een beslissing werd genomen met betrekking tot verzoeksters aandoening en waarbij in het medische advies werd vastgesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij op grond van artikel 9ter, § 3,

5°, van de vreemdelingenwet een latere aanvraag niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer zij op grond van dezelfde medische elementen is ingediend als de eerdere aanvraag (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Het feit dat in de latere aanvraag een nieuw stuk wordt toegevoegd, volstaat niet om te besluiten dat het niet zou gaan om dezelfde medische aandoening. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de arts-attaché ten onrechte heeft besloten dat deze problematiek reeds ten gronde werd beoordeeld in het kader van een eerdere aanvraag.

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat de medische aandoening op basis waarvan de 9ter-aanvraag 02.05.2019 is ingediend dezelfde is als deze van de vorige aanvraag.

Er bestaat geen verplichting in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om alle door de aanvrager geciteerde algemene bronnen die betrekking hebben op de situatie in het herkomstland te analyseren.

De Code van de geneeskundige plichtenleer heeft als doel de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. De Code van de geneeskundige plichtenleer werd nooit als algemeen bindend verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen wettigheidscontrole uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving, noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code', vervat in de geneeskundige plichtenleer, kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. De verwijzing naar de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak doet daaraan geen afbreuk.

° RVV nr. 230 887 van 7 januari 2020

Waar verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer hem had moeten onderzoeken of een specialist had moeten raadplegen, wordt opgemerkt dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is om alle informatie die hij gebruikt bij het beoordelen van de voorgelegde medische attesten en het opstellen van zijn advies, voor te leggen aan een deskundige, of verplicht is om de aanvrager persoonlijk te onderzoeken. Er wordt enkel vermeld dat de ambtenaar-geneesheer dit kan doen "indien hij dit nodig acht". De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten, dat deze laatste volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten, dat de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet geenszins in die verplichting. Evenmin is de ambtenaar-geneesheer verplicht om contact op te nemen met de behandelende artsen. Die verplichting kan evenmin ontleend worden aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet gegrond."

3.3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de

perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf*. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker voert aan dat hij in zijn aanvraag nieuwe elementen had aangereikt die in de vorige aanvragen niet werden geformuleerd. De verzoeker betoogt dat hij in zijn huidige aanvraag uitdrukkelijk de prognose van een degeneratieve evolutie en de toenemende pijn als een nieuw element benoemde. Daarnaast voert de verzoeker aan dat hij in zijn aanvraag aangaf dat hij bijkomende medicatie dient te nemen, die bij de vorige aanvraag nog niet werd voorgeschreven. Tot slot geeft de verzoeker nog aan dat hij in zijn huidige aanvraag, met verwijzing naar twee nieuwe en recente stukken, tevens op uitvoerige wijze de actuele toegankelijkheid van de medische zorgen in Marokko heeft toegelicht. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord biedt op deze nieuw ingeroepen elementen en hij benadrukt dat er minstens diende te worden gemotiveerd waarom deze nieuwe medische elementen niet aanvaard konden worden. Volgens de verzoeker bevat noch het advies van de arts-adviseur, noch de bestreden beslissing zelf op dit punt enig motief.

3.3.2. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"*De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (…)*
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan."

Artikel 9*ter*, §1, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Aldus wordt in artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet voorzien in de onontvankelijkheid van de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet indien de elementen die ter ondersteuning van deze aanvraag worden ingeroepen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Wat onder de term "*ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*" moet worden begrepen, wordt echter niet in artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet gepreciseerd. Gelet op het gegeven dat krachtens artikel 9*ter*, § 1, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet enkel de ziekte op zichzelf van belang is, maar ook de graad van

ernst van deze ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst, kan de verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat een verergering van de ziekte, hetgeen onmiskenbaar betrekking heeft op de graad van ernst van de aandoening, geen nieuw element kan vormen. Uit de samenlezing van de bepalingen van artikel 9*ter*, §1 en 9*ter*, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst van de ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van "*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*", zoals bedoeld in artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werden ingeroepen. Waar de verweerder in dat verband nog verwijst naar 's Raads arresten met nummers 185 883 en 186 203 van respectievelijk 26 en 28 april 2017, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

De Raad wijst erop dat de onontvankelijkheidsbeslissing, waarbij wordt vastgesteld dat slechts dezelfde elementen werden ingeroepen als deze die reeds in een eerdere aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet werden aangebracht, op dit punt ook afdoende dient te worden gemotiveerd derwijze dat de betrokken aanvrager kan nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of hij de voorgelegde gegevens correct heeft beoordeeld.

De huidige bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

Op 02.05.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.02.2020 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 28.02.2020 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.
Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk."

De eerste paragraaf betreft slechts een aanduiding van en een parafrasering van de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing steunt. In de tweede paragraaf wordt geduid dat de verzoeker in zijn nieuwe verblijfsaanvraag van 10 februari 2020 en in de bijgevoegde medische attesten slechts elementen inroept die eveneens werden ingeroepen in de vorige aanvraag van 2 mei 2019. De gemachtigde benadrukt dat hij de aanvraag onontvankelijk moet verklaren in toepassing van artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag. Hij concludeert dat de verzoeker geen enkel nieuw element aanbrengt, zodat de aanvraag onontvankelijk is. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2020. Dit document werd samen met de huidige bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

"(…)
NAAM : I., Y. (R.R.: xxx)
Mannelijk
Nationaliteit: Marokko
Geboren te T. (…) op (…).1966

Art 9ter §3 – 5°
U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 2-5-2019 en 10-2-2020 te vergelijken.

Aangeleverde documentatie
- *Standaard medisch getuigschrift dd. 10-11-2019 van dr. B. (…), met de volgende informatie:*
  - *° Ernstige lumbalgie met uitstraling onderste ledematen*
  - *°Medicate: lyrica, diclofenac, dafalgan, ibuprofen, xarelto, tramadol, pantoprazole*
  - *° Opvolging door orthopedist*
- *Verslag raadpleging 7-5-2019: advise om 1 maand Brexine te nemen voor de pijn*

Uit de aangeleverde documenten blijkt dat het hier gaat over een man van heden 54 jaar afkomstig uit Marokko. Hij lijdt aan een pijnsyndroom namelijk lumbalgie met uitstraling in het linker been. Hiervoor wordt hij opgevolgd door een orthopedist en neemt hij pijnmedicatie.
De proeftherapie in de maand mei voorgesteld op consultatie, namelijk Brexine voor 1 maand, wordt niet hernomen op het recent SMG en wordt daarom niet mee in overweging genomen in de analyse van het dossier.

Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 10-2-2020 een SMG voor en bijlagen opgesteld door Dr. B. (…) op 10-11-2019. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 2-5-2019.
Betrokkene lijdt aan een lumbalgie met uitstraling in het been. Hij wordt hiervoor opgevolgd door een orthopedist en behandeld met pijn medicatie. De aangeleverde medische documenten bevestigen alleen de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.
(…)"

De uitdrukkelijke verwijzing naar een advies kan, in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, een afdoende motivering vormen. Echter is hiertoe wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur uitdrukkelijk stelt dat er enkel een vergelijking wordt gemaakt tussen de medische documenten die bij de huidige aanvraag zijn gevoegd en de medische documenten die bij de aanvraag van 2 mei 2019 werden voorgelegd. In het schrijven van de arts-adviseur, waarnaar in de betreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en die ook samen met deze beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, wordt gesteld dat uit de thans voorgelegde attesten blijkt dat verzoekers aandoening dezelfde is als deze die beschreven werd in het medisch attest gevoegd bij de eerdere aanvraag van 2 mei 2019 en dat uit de thans voorgelegde medische stukken blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de aanvraag van 2 mei 2019.

In het schrijven van de arts-adviseur wordt echter op geen enkele wijze ingegaan op de inhoud van de nieuwe verblijfsaanvraag zelve en op de bij deze aanvraag gevoegde informatie omtrent de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in verzoekers land van herkomst, Marokko. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans dat de verzoeker in zijn aanvraag van 10 februari 2020 nadrukkelijk aangeeft dat er nieuwe elementen zijn ten opzichte van hetgeen in de beslissing inzake zijn eerdere aanvraag aan bod kwam. De verzoeker zette in zijn aanvraag het volgende uiteen:

"(…)
c. Nieuwe elementen

Verzoeker heeft eerder verschillende aanvragen tot medische regularisatie ingediend. De laatste aanvraag werd ingediend op 2 mei 2019 en werd uiteindelijk negatief afgesloten. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste tot ontvankelijk doch ongegrondheid.

Als nieuw medisch element wordt gewezen op de prognose van degeneratieve evolutie en toenemende pijn. Ook dient verzoeker bijkomende medicaties te nemen, die bij de vroegere aanvraag nog niet waren voorgeschreven.

Verzoeker voegt in deze aanvraag ook nieuwe informatie toe waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorg voor hem niet toegankelijk zal zijn in zijn land van herkomst. Deze informatie wordt verder toegelicht.

Verzoeker wijst er uitdrukkelijk op dat hij met dit verzoek nieuwe elementen aanhaalt die niet in de vroegere aanvragen werden geformuleerd, minstens niet met de ondersteuning van bronnen en gegevens die thans zijn opgenomen. Zij werden bij de vroegere aanvragen niet aangehaald en ook niet als dusdanig beoordeeld.
Verzoeker wijst er ook op dat artikel 9ter vreemdelingenwet het begrip 'nieuwe elementen' hanteert en niet het begrip 'nieuwe ziekte of aandoening'. Er moet bijgevolg bij de beoordeling rekening worden gehouden met alle nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt.

De ontvankelijksheidsvoorwaarden zijn vervuld.
(…)"

Bij de aanvraag wordt een standaard medisch getuigschrift gevoegd van 10 november 2019, met onder meer vermelding van een aantal medicijnen die de verzoeker thans neemt en met vermelding van "*degeneratief"* als antwoord op de vraag "*E Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B*". Daarnaast heeft de verzoeker bij zijn aanvraag van 10 februari 2020 tevens 14 documenten toegevoegd omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst, Marokko. Deze informatie wordt uitvoerig besproken onder punt 'III. Ten Gronde – c. Onmogelijkheid verderzetten behandeling in het land van herkomst'.

Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoeker ingeroepen elementen ter ondersteuning van een nieuwe verblijfsaanvraag, dient uit de bestreden beslissing wel te blijken dat die argumentatie en stukken in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten en de stukken in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 7 november 2011, nr. 164.437).

In de aanvraag heeft de verzoeker geargumenteerd dat de aanvraag ontvankelijk is aangezien er nieuwe elementen worden bijgebracht, zoals het degeneratieve karakter van de prognose/evolutie, de nieuwe medicatie en de nieuwe informatie waaruit blijkt dat de noodzakelijke zorg voor hem niet toegankelijk zal zijn in zijn land van herkomst en die naderhand wordt toegelicht. De verzoeker benadrukt in zijn aanvraag ook dat het begrip 'nieuwe elementen' niet mag verengd worden tot 'nieuwe ziekte of aandoening'.

In de motivering van de bestreden beslissing, met inbegrip van het schrijven van de arts-adviseur waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, ontbreekt evenwel elke uitdrukkelijke motivering als waarom de nadrukkelijk als nieuwe elementen naar voor gebrachte informatie en documentatie niet als dusdanig worden aanvaard.

De arts-adviseur heeft de medische stukken van de opeenvolgende verblijfsaanvragen vergeleken en hij concludeert dat deze enkel de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoeker bevestigen. Daar waar de arts-adviseur wel uitdrukkelijk vermeldt welke pijnmedicatie hij in aanmerking heeft genomen, geeft hij op geen enkele wijze weer dat hij tevens de degeneratieve prognose/evolutie, zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift van 10 november 2019, in rekening heeft genomen. De arts-adviseur beperkt zich voorts inhoudelijk tot de vaststelling dat de verzoeker lijdt aan een pijnsyndroom, nl. lumbalgie met uitstraling in het linker been, waarvoor hij wordt opgevolgd door een orthopedist en waarvoor hij pijnmedicatie neemt. De proeftherapie met 'Brexine' wordt uitdrukkelijk niet weerhouden. De arts-adviseur besluit dat uit de huidige medische attesten blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten, gevoegd bij de vorige aanvraag van 2 mei 2019. De concrete beoordeling van de arts-adviseur betreft zodoende enkel verzoekers actuele gezondheidstoestand en het is geheel onduidelijk of de arts-adviseur van oordeel is dat ook de prognose of de evolutie van verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn ten opzichte van de medische stukken die bij de aanvraag van 2 mei 2019 werden gevoegd. Nochtans heeft de verzoeker in de aanvraag benadrukt dat deze prognose nieuw is ten opzichte van de vorige aanvraag. De motieven die de arts-adviseur hanteert, volstaan, in het licht van hetgeen in de aanvraag wordt naar voor gebracht, niet om na te gaan of de degeneratieve prognose daadwerkelijk in rekening werd genomen in het schrijven van 28 februari 2020. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat concreet werd onderzocht of deze degeneratieve prognose al dan niet een 'nieuw element' uitmaakt dat zou nopen tot een herbeoordeling van de risico's, zoals bepaald in artikel 9*ter*, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Verder bevat noch het schrijven van de arts-adviseur, noch de bestreden beslissing zelve enig motief waaruit kan blijken dat werd nagegaan of er bij de huidige verblijfsaanvraag nieuwe informatie werd

bijgebracht die zou kunnen leiden tot een andere beoordeling omtrent de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in Marokko. Zoals hoger gesteld, heeft de arts-adviseur enkel de medische stukken onderzocht en voorts doet hij geen enkele uitspraak over de toegankelijkheid tot de nodige behandeling. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat "*de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.02.2020 (…) eveneens (werden) ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf"* en dat de aanvraag onontvankelijk is "*aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt*". Zonder enige bijkomende motivering laten deze loutere affirmaties niet toe om vast te stellen of de gemachtigde heeft nagegaan of ook de bij de huidige aanvraag gevoegde informatie omtrent de toegankelijkheid van de nodige behandeling dezelfde is als deze die bij de vorige aanvraag werd gevoegd en of de thans bijgebrachte informatie al dan niet noopt tot een nieuwe beoordeling van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers land van herkomst.

De geboden motivering laat derhalve niet toe om vast te stellen waarom de gemachtigde de uitdrukkelijk als nieuwe elementen naar voor geschoven informatie, in het bijzonder het degeneratieve karakter van de prognose en de bijkomende informatie met betrekking tot de toegankelijkheid, niet heeft aanvaard.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder lijkt voor te houden, volstaat de vaststelling dat de aandoening ongewijzigd is gebleven *in casu* niet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 9*ter*, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Waar de verweerder stelt dat de arts-adviseur de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde behandeling reeds heeft onderzocht in het kader van de vorige medische verblijfsaanvraag en dat de verzoeker niet aantoont dat de bevindingen in de vorige beslissing niet meer accuraat zouden zijn, kan dit niet weerleggen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd doordat geen enkele duiding wordt gegeven over de bij de huidige aanvraag gevoegde informatie betreffende de toegankelijkheid tot de nodige behandeling in het land van herkomst. De thans in de nota met opmerkingen gegeven argumentatie als waarom de bij de huidige aanvraag gevoegde informatie geen 'nieuw element' vormt, geeft voorts blijk van een *a posteriori*-motivering, die echter geen afbreuk kan doen aan het hierboven vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing. Het doel van de formele motiveringsplicht sluit immers uit dat de verzoeker vrede zou moeten nemen met de mededeling van de motieven na het instellen van het annulatieberoep (RvS 6 oktober 2008, nr. 149.865; RvS 20 september 2007, nr. 174.744).

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERKIMPEN C. DE GROOTE